

CINOCYMAΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΧΟΡΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Α.Π. ΤΑΓΚΟΒΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Β'. | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 2 του Σεπτεμβρίου 1904 | ΓΡΑΦΕΙΑ : Όδος Οίκου θρησκευμάτων αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 112

Οι συντρομητάδες και φίλοι μας στήν AI γιατί μπορούν να συνεννοούνται για συντρομές, γι' αγγελίες, κ.λ.γ.τι άλλο, με την άντιπτρόσωπο τον Νομάρχη κ. ΗΛΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ πού, φίσκεται άπλη την περασμένη βδομάδα στήν γειτονιά.

ΞΥΠΝΑ ΡΩΜΗΣ *

'Αρχὴ καλῶς.

'Από λίγους πού έχει πολύτιμη νάρη με διαβάσουν, όλοι ριζικοί γνωρίζουν, κι' οι ίδιοι ριζικοί με γνωρίζουν μάγιστροι επίσης.

Γιά μόνα τούτο δεν πειράζει, γιατί και τούτους και καίνους το ίδιο πούς ζηγαπάνω.

Όλους άδειργούς θέλω νά τούς κάνω. Και θέλω νά μη λέγωνται άδειροι μοναχά, πορώ και νά ήσαι άνωμεταξύ τους, ώστε καθένας το γράφω και παρακάτω.

Όλοντας θέλω την ζηγαπή τους.

Μά όχι γιά νά γίνω Δήμαρχος, μάγιστρος Βουλευτής, γιατί Υπουργός.

Καθηπτικό ποτέ μου δεν έβγαλα, και καλπάκη δε γίνονται.

'Υπουργός γινόμακα κι' έγώ μιά δύρα κι' έναν καρύ, μή παρατηθούμε μοναχός μου, και τό γιατί, τόγραφα, και τό βασικό και στό τύπο γιατί νά ίδη, διάστημα.

Χωρίς νά περνώ άπλη τό Δημόσιο Ταμείο, έχω, δέσκε τό ίδιο, όσω νά φέρω ένα κομμάτι φωμά, μαζί με τό διάκονο μου παιδίσ. Γιά τούτο δεν έχω άνωγκη, μάγιστρο Δημαρχούς νά γίνω, μάγιστρο Βουλευτής, μάγιστρο Υπουργός.

Κι' κι' είχα την άνωγκη, εύκολωτερα πάλι ήμπορεύονται νά τ' άπολαψω, μή ζηγαπέρεις σκοτώσουσε και μή ζηγαπέρεις έξοδος άπλη δύσκολη μου χρειαζόνται γιά αύτη τό δουλειά, πού άποφάσισα νά πάρω άπλη μους και μή ιρέλια χάρους, ώστε καθίδως και ώφελιόνται καίνους που

* Σημ. τον «Νομάρχη». Στά 1861 τυπώθηκε ένα βιβλιούρχιο, 48 σελίδες, μή ένα ταυρό κόκκινο άπλη πάνω και μή αύτό τόν τίτλο : «Ξύπνα, Ρωμηή, και κάτω τό φουράφει». Όχι Φράγκικο Σύνταγμα πολίτευμα Ελλήνων μή Βασιλεία, μή Βασιλή, μή έπαρχιακή συμβούλιο και μή συμβούλους τού Βασιλεά». Τό βιβλιούρχιο αύτό τόχει γραμμένα σ' ήγινη, ζημοτική γλώσσα δίλωσεν η ηγ. Α. Σ πηλού : ατέ η η πού χρημάτισε κι' Υπουργός, στά 1872, φέρροιμε, γιά τέστερεις μήνες μονάχα. Πόσοι θά τό διάφαντα δέν ξέρουμε, ούτε πόσοι θά τοννούσαν. Μά «δέ Νομάρχη» άρχιζε νά τό ξεναθημούσεύη άπλη τό φύλλο και λυπάται, γιά πρώτη φορά, πού δέν έχει την πρώτη κυκλοφορία γιά νά τό διαβάσουν διάλογο Ρωμιού και γιά νά φεύγουμε τέ ποιο «παναγιατικό Βούρκο στόν τό γουρούνια κυλιούμαστε».

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΤΟΥ ΛΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

12

Τό πιό γλυκό τραγούδι ή; φανερόν
Τόν πιδ βασίν καημό, πού δέλο ωζόνει
Μάς στήν καρδιά τήν έρωτιάρα.

Έτσι καὶ τό γλυκόστομο τό άγρόν
Μή τό τραγούδι τήν καρδιά κεντρόνει
Γιά τής 'Αγάπης τή λαχτάρα.

13

Σά βέρδος τού πόνου μήλα νύχτα, ώ καλή μου,
Στήν ψυχή του θάρρων νά μίλησω.
Έτσι τώρα βαθιά στήν καρδιά μου μίλει μου
Ο, τι δύναμη μοδώσει θλίβερα νάγκατήσω.

Δέργια πόριν' άγαπης κι' άν ζέρω νά λέω,
Δέθη πῶ, στήν ψυχή σου άμα φτάσω.
Στό βωμό τής άγαπης μάρτεσι νά κλαιώ
Ως πού στάντιπερα τής ζωῆς νά περάσω.

Τί γιά σένα στεράνια άπλη ρόδια και κρίνα νά πλέξω;
Τί τόν πρόσκαιρο μάτκο στού μόσκου νά φέρω τή

[βρύση]

Μή ψυχόγαλτο θάρρου τήν ψυχή σου θά βρέξω.
Έτσι ξέρει, ώ καλή μου, ή καρδιά νάγκατήσω.

ΠΕΡΙΚΑΗΣ ΑΡΕΤΑΣ

καίνουνται τό Δήμαρχο, τό Βουλευτή και τόν 'Υπουργό.

Άν ο πού γυρεύω είναι πλεύς δύσκολο, και τόσω δύσκολο, πού οι περσότεροι τό βρίσκουν ά δύνατον.

Μά γώ τό άρχινών με τή δύναμη τού Θεού, και γιά τούτο μπροστά μπροστά θάνατον τόν τίμιο Σταυρό, και θά γίνη, δέσφω δύσκολο και σε ήνυχι, σε θέλη δύνατον.

Άντο πού γυρεύω είναι τό καλό τού τόπου, πού μέσω σ' αύτό εί μα στε ούλοι μας.

Άνισωστά δι τόπος μας πάσι καλά, κι' έμεις καλά θά πέμψει.

Άνισωστά και πάσι κακά κι' έμεις κακά θά πέμψει.

Άνισωστά και δώσηρ ο Θεός, και γίνη κάτιο τό καλό, πού έχω στό νοῦ μου, ούλοι μας θά γλυτώσουμε άπλη τό κακό πού τραβάσμε, κι' άπλη κείνα πού μής καρτεράνε, κι' έγώ και καίνοι πού είναι γέροι, σάν κι' έμενα, μπορούμε νά ίδούμε μιά μέρα κάνων καλό στήν ζωή μας.

Κείνοι πού καλά καλά θά το χαρούνε, είναι τά παιδιά μας. Μά μή γάρ ούλοι μας γιά αύτά δέν κοπιάζουμε και δέ δουλεύουμε; Ως καθίδως και καίνους πάλι γιά τά παιδιά τους δέ θά δουλεύουμε και δέ θά κοπιάσουμε;

Έτσι τόν έκκνη' δι Θείς τούτον τόν κόσμο.

Ά δέ φυτέψ' ο γέρως, έληρά πού θά βρήι ο νεαρός νά κάνη γλάδι;

Καλό τέλος

Καθέ πέρσι και καλλίτερη κι' άλσενης άπλη τό κακό στό γειρότερο πέμψει.

Τούτο ούλοι μας; τό γλέπουμε και τό αισθανόμαχτε

Μά καίνο πού άπλη τόν πολλαῖς μας άμαρτίκις δέν είμαστε άξιοι νά ίδουμε και νά κίστανθούμε, είναι τό πώς ούτε κι' άν υπορένουμε, έπλη τής άμαρτίκιας μας τό πεθάνουμε.

Ο μερχαλδύναμος; Θάδες είναι καλός, και μή τό νά ήναι καλός, τόν καλό τόν άγαπτεις και τόν βογήσεις κι' άπλη τόν τύχη μπροστά και κανένα καλό, τόν άνοιγμα τά μάτια και στό κακό δέν πέρτει. Τόν κακό, τόν άργεταις και τόν παλεύεις, γιάτρη νά τόν κανηρη καλό. Σότι τόν τύχη, ή άργη τόν Θεού τόν στραβώνεις, κι' άπλη τό κακό πέμψει πάντα στό γειρότερο, ώς καθίδως κι' έμεις, δέσφω νά μετανοήσης και γίνη καλός, και τότε πάλι τόν σπλαχνίζεται.

Τούτο τό γλέπουμε άλοράνερα στήν έποχή τών γνέων μας.

Μά τό νά ήσκεν καλοί άνθρωποι και ούλοι γριστικοί, και τί δέν κάνωνται μή τή δύναμι τού Θεού! Μή σιταροκάρχεβα βαίνονται μπροστά και κυνηγάγονται τόν ντελινίας κι' ούλη τήν άρμάτα τού Σουλτάνου. Μή ντουφέκια δέμένα μή κόρδης, και μή βόλικ χυμένη άπλη σηγάνια, γιατί μολύβι δέν είχανε άρχετο καίνουν τόν καρό, νικήσανε τήν Ταυρική, πού τή φοβότανε τότενες άλλος ο κόσμος. Κανείς δις μήνιν είπη, πώς ούλας κείνη δέ γινήκανε μή τή δύναμι τού Θεού. Γιατί δι Θεός, ώς καθίδως ούλοι μας τό έρευνμε και τό πιστεύομε, είναι παντοδύναμος, κι' άπλη δέν θελει, δέ γίνεται. Και ή παλληκαρίδης άκουμα, πού δείχνεις οι Ελληνες σε κείνη τήν περίσταση, έκ Θεού ήτανε, γιατί ούλοι τους τής έλπιδες των τής είχανε στό Θεό.

Η πρώτη μας άμαρτίκια στάθηκε σε σκοτώμας τού Κυβερνήτη.

Κείνον τόν άγιον άνθρωπον μας τόν έστειλε ο Θεός, γιάτρη νά μής βάνηρ, ώς καθίδως και μής έβανε, σε τάξι, ύστερα άπλη τήν έπανθετας. Τόν καμάρη πού ήρθε, ούλο τόν τόπο δι άναθεματισμένος δι Μπραΐμης τόν είχε σπαρμένο άλατι. Και φωμί έμοιράζει ο καλός έκεινος χριστικός, γιατί και φωμί κι' άλειρη δέν είχε κανένας και βόλικα αύτια έδωκε, γιάτρη νά άργωσαν, γιατί και βόλικα δέν είχανε οι ζευγολάττικις. Όποιος είχε στήν μέση του άρματα, έκανε άπλη, και μή τό νά έλειπε άπλη άλλους τό φωμί, άποιος είχε τή δύναμι τό περνε μέτρο τό ζορμπαλίκι του άπλη άλλουν τό στόμα.

Μά δι ο συχωρεμένος ο Κυβερνήτης στάθη άξιος και σε λίγον καμάρη έβανε τέτοια τάξι, πού δι τσοπάνης έλεγε τού κλέφτη, «ρέ, άλιντ' άπλη δώ, γιατί καίνε πρόβατα έχει στήν ούρα του τόν μπάρμπα Τισσνη», έπλη έλεγε δι λαός τόν Κυβερνήτη. Κι' ά κλέφτης έφευγε κι' άκουμα φεύγεις.

Οὐλα καλέ κι' εύτυχισμένα πηγαίνανε στὸν καερό του, πρῶτα μὲ τὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ, καὶ δεύτερα γιατὶ οὐλα τὰ πήγαινε μὲ μέτρα, διος δὲ κόσμος ἡταν' εὐχαριστημένος μονοχά καμπέδος καλαμαράδεις, ποὺ θρήθανε τότεν' ἀπὸ τὴ Φραγκιά, καὶ καμπόσος: ἀπὸ τοὺς πολιτικούς, ποὺ θεσκα κακομαθημένοι κι' ἡθελανε δὲ Κυβερνήτης νὰ τοὺς δίνῃ δλοένα νὰ τρώνε, καὶ κεῖνος πάλι καλλίτερα εἶχε νὰ δίνῃ τοὺς λαοὺς νὰ φάρη, καὶ δὲν ἐπέρθεσε νὰ δίνῃ κι' αὐτούνων, αὐτοὶ μοιαχά δὲν ήσαν' εὐχαριστημένοι.

Τοῦ κάκου τοὺς ἔλεγε δὲ συχωρεμένος, πῶς ὡς καθὼς αὐτός, ἔτσι κι' ἔκεινοι ἐπρεπε νὰ ξεχάσουν τὰ παλαικά τους, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ πάρῃ μπροστά δὲ τόπος.

Κι' ἔκεινος τοὺς ἔλεγε, πῶς τὸν καερὸ ποὺ ἤτανε στὴ Ψωσία τὸ δεῖνον χερὶ τοῦ Αὐτοκράτορα, εἴχε παλαιτία καὶ παραπλάτια, δούλους καὶ παραδούλους, καρότσις καὶ παρακαρότσις. Στὸ τραπέζη του τρώγανε πολλοί, καὶ στὸ μαγεριό του χιλιάδες ξοδευόντανε τὴν ἡμέρα.

Μᾶς σὰν ἥθε στὴν Ἑλλάδα, οὔτε μισθὸ καταδέχθηκε νὰ πάρῃ, καὶ σ' ἔνα μικρὸ σπῆτι περιωρίσθηκε, καὶ μ' ἔνα κοτοποῦλο πέρναγε τὴν ἡμέρα.

Οὐλα αὐτὰ τὰ κακε, γιὰ νὰ δώσῃ αὐτός πρώτα τὸ καλὸ παράδειγμα, καὶ νὰ ζοῦνε οὖλοι μὲ οἰκονομία καὶ χωρὶς λύσια, ὅσφ νὰ σιεῖ δὲ τόπος, ποὺ ἤτανε φτωχός κι' ἔρημος.

'Απὸ τοῦτα τὰ καλὰ λόγια οἱ καλαμαράδεις καὶ οἱ πολιτικοὶ δὲ θελανε ν' ἀκούσουν, γιατὶ δίν τοὺς ἐσύμφερνε.

Κανανε ἀπὸ τότες τὴν κακὴ ἀρχή, ποὺ νὰ ἤτανε καταραμένη ἡ ὥρα, καὶ πρωτομελετήσανε τὸ Σύνταγμα, καὶ γιὰ νὰ πλανέψουν τὸν κόσμο, ποὺ ἤτανε φτωχός, εἴπανε πῶς οἱ Ἔγγλεζοι εἶναι γιομάτοι λίρας, γιατὶ ἔχουνε Σύνταγμα, καὶ πῶς τὸ Σύνταγμα τὴν φέρνει.

Μᾶς ὁ Κυβερνήτης στάθη ἄξιος, κι' δισφ ζοῦσε κενος δὲν ἀφορετε τὸ λαὸ νὰ τὸν πλανέψουν.

'Γιατὶ ἀπὸ τὸ σκοτωμὸ τοῦ Κυβερνήτη πήρανε οὖλοι τους μπούγιο, γιατὶ κανεὶς δὲν ἤταν' ἄξιος νὰ τοὺς κρατήσῃ,

Δόσσανε, πήρανε καὶ πρωτοφθιέσανε τὸ Σύνταγμα στὰ 32.

Μᾶ μαζὶ μὲ τοὺς συνταγματικοὺς μπήκε κενο τὸν καερὸ κι' δὲ Ταφίλ-Μπούζης, ἔνας Τουρκοβανίτης, καπετάνιος, ποὺ ἀλλο δὲν ἤξερε παρὰ τὶν ἀρπαζή καὶ τὶν νὰ κλέψῃ. Κι' αὐτός, σὰν μπήκε μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους συνταγματικούς, δὲτι βρήκε μπροστά του τὸ ἔπειτα, καὶ βρήκανε τὴν ἀφορμή, πῶς ταχατες εἶχε τοὺς Βα-

·Μαρ' δὲ Σύνταγμας θέλει νὰ φάρη, θέλει νὰ πιῇ, θέλει νὰ βασηρῇ καὶ στὸ κεμέρι του.»

Νέδετι Σύνταγμα: θέλεντε κεγνοὶ οἱ ἀναθεματισμένοι, ποὺ τὸ πρωτομελετήσανε.

"Ο, τι είχαμε μαζωμένα τὸν καερὸ τοῦ συχωρεμένου τοῦ Κυβερνήτη, μᾶς τὸ φαγε τὴ ἀκαταστασία, καὶ μείνωμε πάλι, διπλαὶς είμαστε στὸν καερὸ τοῦ Μπράμη.

Τὸν ἰδιον καερὸ βγήκε κι' ἔνα τραγούδι κι' ἔλεγε:

Καὶ Σύνταγμα νὰ γένη,
Στοῦ Μπερούκα τὸ βαρέντε.

Σύνταγμα βρέθη, πῶς θέλει νὰ εἰπῃ, νὰ κάνῃ δικαίωμας δὲτι θελη, νὰ πέρνῃ τὸ πρεμπτικό τ' ἀλλουνού, καὶ νὰ βασιεύῃ τὸ Ζορμπαλίκι.

Ἐδωσε δὲ Θεός, γιατὶ ὡς τότες ἡ ἀμαρτίας μᾶς δὲν ήσανε μεγάλωσις, καὶ μᾶς ἔστειλε τὸ συχωρεμένο τὸν Οθωνα.

Τοῦτος δὲν ἤταν' ἄξιος σὰν τὸν Κυβερνήτη, μᾶς κι' αὐτὸς τὸ λαὸ τὸν ἀγαποῦσε, δὲν ἀφίνε τοὺς ἡχαραμφάδεις νὰ τρώνε.

Τοιάντα χρόνια ἴσασιλεψε, ποὺ δὲ Θεός συχωρέσοι τὰ κόκκαλά του, ἔνα λεπτὸ χρέος δὲν ἔβαλε.

Μοναχά, σὰν ἤρθε ἡ ἀντιβασιλεία, αἱ Δυνάμεις τῆς δόσανε ἔξιντα μελλεούντα, γιὰ νὰ κάνη τρόπεζαις καὶ νὰ δανείζεται ὁ φτωχὸς μὲ λίγο τόκο, καὶ νὰ κάνη τὴ δουλειά του. Γιὰ τὴ δυστυχία μᾶς κεῖνα τὸ χρήματα πέσανε στὰ χέρια τῆς ἀντιβασιλείας, γιατὶ ὡς μακρίτης δὲ Οθωνας ἤτανε ἀκόμη παιδί ἀνήλικο, κι' ἔκεινο τὰ κακε λιανά καρφιό, καὶ τὸ φαγε μὲ τὸν Βασιλέας, χωρὶς νὰ πάρῃ εἰδησε δὲ Οθωνας. Μᾶ αὐτὸς στὸν καερὸ του δὲν ἔκανε δάνειο, περνοῦσε διπλαὶς μποροῦσε μὲ δέκα, δεκαπέντε μελλεούντος. Τώρα θελουμε ἔξιντα καὶ παραπάνω, καὶ τοῦτο τὸ χρόνο πήγανε διακόσια.

Σὰν τὸν διώξανε, ποὺ νὰ ἤτανε κακύμενη ἡ ὥρα, τὸ ταρεῖο ἤτανε γιομάτο παράδεις καὶ τὸ ὀπλοστάσια γιομάτας ἀπὸ ντουφέκια, κανόνια καὶ μπαρούτι, ποὺ οὖλος ὑστερα στὴ μεσοβασιλεία τὸ πήρε ὁ ἔνας κι' δὲλλος, κι' ἔκεινοι ποὺ τὰ πήρανε τὰ πουλήσανε στὴν Τουρκιά γιὰ ἔνα κομμάτι φωμί, κι' ἔτσι τὰ δικά μᾶς δέρματα πέσανε στὰ χέρια τῆς Τουρκιάς.

Ο συχωρεμένος δὲ Οθωνας ἀγαποῦσε τὸν τόπο, καὶ ἥθελε νὰ τὸν μεγαλώσῃ, καὶ μὲ τὸ νὰ ἥθελε νὰ τὸν μεγαλώσῃ, κατί Δυνάμεις, ποὺ δὲν τὸ θελανε, γινήκανε τὸ ἔνα τους μὲ τοὺς πολιτικούς, ποὺ κι' αὐτοὶ δὲν τὸν θέλανε, γιατὶ δὲν τοὺς σύμφερνε, κι' αἱ Δυνάμεις, μαζὶ μὲ τοὺς πολιτικούς, τὸν βάλλανε μπροστά, καὶ ποὺ δικούσθεράπειτο ἀπὸ τέτοια θέματα;

Κι' διώκεινται ἀγριονήσι. Νὰ ἀγηγούθομε. Φαντάσου γυναίκα τὸ θά τὴν πῆγε: 'Αντρογυναίκα θὰ τὴν πῆγε. Πάι: νὰ πη ἀγριογυναίκα. Τέτοια είναι κι' αὐτὸς τὸ νησί. 'Αγριο, μὰ πάλι δχι καθὼς τέγρια τὰ θεριά, ή κι' οἱ ἀγριάνθρωποι στοὺς ἀντίποδές του, μὰ ἀγριο δέλχως ἀγριούς σκοπούς, καὶ μὲ κατοίκους πολὺ ημέρους μάλιστα. 'Ομορφο δέο γίνεται, δμως ἄγανο κι' δικυρο. 'Ονειριασμένο καὶ μαγευτικό, δμως ἔρχουνται ὁρες καὶ μαλλοπάνουνται φρενισμένα τὰ στοιχεῖα στὴν ἀγκαλιά του. Ποιητικὸ καὶ χαριτωμένο, δμως κάθε του σημάδι καὶ κάθε τόπος κανονισμένος καὶ μελετημένος γιὰ νὰ μαζεύῃ ἀπὸ τὰ πουγγιά τῶν ταξιδιωτῶν.

'Αμα πάτησα χῶμα, μήτε στιγμὴ δὲ τετάγκα νὰ ξαναδῶ τὴν πανώρα εἰκανή χώρα, ποὺ τὴν παραμοιάσουνται μὲ τὴ Νεάπολη, καὶ φέραται δὲ λένε. Μόνα έτραξα στὸ τρανιάκι, μὲ τὴ μηχανίτσα του, μὲ τὴ μονδρομή του γραμμίτσα, κι' ίσια στὸ χωριουδάκι ποὺ πάντα πηγαίνων, ἀπὸ τὴν ἀλλή μεριά τοῦ νησιοῦ. Κοίταζα ἀπὸ τὸ παρέθυρο τοῦ ἀμαζιοῦ. Τὰ ίδια πάντα 'Αγριολούλουδα, ἀγριόδεντρα, ἀγριοχόραφα, ἀγριοτοπίες κι' ἀγριοσπηλιές κατὰ τὰ βράχια τοῦ γιαλοῦ, δμως δὲλλος τὰ περίχυνε δλα καὶ ταχανίς δημέρα καὶ γλυκά. 'Αρχιζα καὶ ξανάσταινα πάλε.

'Ημερα καὶ γλυκά, ἀπὸ μακριὰ δμως. 'Απὸ κοντά, νὰ μὴν τάγγιζης, καὶ νὰ μὴν τὰ μυρίστες. Νὰ μὴ γυρέψῃς μηλιές μὲ μῆλα νὰ κρέμουνται, ἀχλαδιές μ' ἀχλάδια, ἀμπέλια μὲ τὰ σταφύλια. 'Αγριοστάφυλα, να. 'Αχλάδια ἀγρια, ήσως. Δέν έτυχε νὰ τὰ δῶ μητ' αὐτά. Πατάτες,

βαρέζους, ποὺ δὲν τοὺς ἥθελε δὲ τόπος.

Δόσσανε, πήρανε καὶ μὲ τούτη τὴν ἀφορμή κάνωντας πάλι τὸ Σύνταγμα στὰ σαράντα τρία.

Μᾶ ἔδωκε πάλι δὲ Θεός κι' εύριθη τότες ὁ μακαρίτης δὲ Κωλέτης καὶ βοσκής τὸν "Οθωνα στὸν ἀρχή, δσφ νὰ μικρὴ σὲ δρόμο, κι' οὐτερχ κι' δὲ Οθωνας μοναχὸς του, δὲν ἀφησε τοὺς πολιτικούς νὰ πάρουντε στὸ χέρι τὰ πρέμματα, νὰ κάνωνται δὲτι ηθελαν, καὶ νὰ βουλιαζούν τὸν τόπο, ως καθὼς καὶ τὸν βουλιαζούντες ὑστερότερος.

Σὰν δὲν τοὺς βγήκε καὶ πάλι δὲ λογαριασμός, βρήκανε ἀλληλίας αἵτια πῶς τάχατες τὸ Σύνταγμα ἥθελε νὰ κυβερνήσουντε αὐτοὶ καὶ ὅλι δὲ Οθωνας.

Μᾶς σήκωσσεν μὲ τοῦτο τὸ τρόπο πάλι τὸν νεῦ, καὶ μᾶς είπανε πῶς οὖλα πηγαίνανε κακά, γιατὶ αὐτοὶ δὲν είχανε τὴν ἔρουσία, καὶ πῶς ἀν τὸν πέρνανε, ἡ τεστή μᾶς θὰ γιούμενο παραδεῖ, δὲ τόπος θὰ γιούμενο ἀπὸ φάρμακων καὶ δρόμους καὶ ἀπὸ οὐλαὶς τῆς εὐτυχίας, καὶ πῶς θὰ πέρναμε καὶ τὸν Πόλι.

"Ο, τι φθάνανε μᾶς λέγονε.

Μᾶς είπανε ἀκόρια στὰ ἔξιντα δύο, πῶς τάχατες ἐπρεπε κενον τὸ χρόνο νὰ κάνουμε δὲτι κανονιμε γιὰ νὰ διώξουμε τὸν "Οθωνα, γιατὶ, ἐν τὸν ἀρίναμε ἀκόμας ἔνα χρόνο, βάκανε κατοχὴ καὶ δὲ θὰ μπορύσουμε νὰ τοῦ κάνουμε τίποτα δὲτι τυρκνία κι' ἀν μᾶς ἔκανε.

Τὸν πιστεψαμε οἱ καυτοί, καὶ τοὺς δέρματα πέσανε τὸ σκοπό τους.

Είχαμε μιαὶ ἀμαρτία μὲ τὸ σκοτωμὸ τοῦ Κυβερνήτη, τῆς καναρίας δύο μὲ τὸ διώξιμο τοῦ "Οθωνα.

Καὶ τὶς δύο δχι τὸ Σύνταγμα τῆς καναρίας καὶ γιὰ τοὺς πολιτικούς, καὶ γιὰ τοῦτο δὲ Θεός τοὺς ἔδιοντες τοὺς πολιτικούς καὶ τὸν διώξιμο τὸ διώξιμο τοῦ "Οθωνα. Εύντα για μὲ διάλεξε γιὰ νὰ μᾶς παξι δέψη για.

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΣΠΗΛΙΟΤΑΚΗΣ

"Ο, το μ' ἀρέσει το εἰπε 'Εκείνη, εἶναι ἀνθρωπός ποὺ δέρει νὰ κάνει κατί τὸ ἀληθινά πρωτότυπο...

Τότε Εκείνος δὲν ἔχασε καρό, τὴν ἀρπαζε στὴν ἀγκαλιή του καὶ τὴ φίληση, τὴ φίληση... καὶ νόμι